

Jan 13, 31-35: *Ježíš mu odpověděl: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. 24 Kdo mě nemiluje, nezachovává má slova. A slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal. 25 Toto vám pravím, dokud jsem s vámi. 26 Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl. 27 Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí! 28 Slyšeli jste, že jsem vám řekl: Odcházím – a přijdu k vám. Jestliže mě milujete, měli byste se radovat, že jdu k Otci; neboť Otec je větší než já. 29 Řekl jsem vám to nyní předem, abyste potom, až se to stane, uvěřili.*

Sestry a bratři, dnes jsem slaměný vdovec. Včera jsem svoji ženu vezl na vlak do Ostravy. Je přece květen – měsíc festivalů. Erika šla. Potřebovala změnu, oddych, načerpání síly, a hlavně, zažít radost z hudby, kterou miluje. Vždyť o tom přece od římských časů festivaly jsou: „festivus“ znamená „veselý, radostný“. Není to nic levného, ale párkrát do roka to člověk uvítá. Škoda, že flamenco festival na Špilberku, na který se již deset let chystám já, má tak drahé vstupenky, že se tam asi nikdy nepodívám.

Když se Ježíš před umučením loučí se svými učedníky, svým způsobem je taky zve na festival, s tím nejvýtečnějším božským umělcem a zcela zdarma: vstupné zaplatí On svojí krví, aby na tento festival a koncert takového výtečného umělce, jakým je Boží Duch, mohl přijít každý: já i ty.

Ve smutné chvíli loučení, kdy dohrává koncert na zemi jeden božský umělec v jednom městě v jedné zapadlé provincii římského impéria – Ježíš, ohlásí se za předkapelu toho božského umělce, který záhy rozehraje a rozezvučí miliony měst a miliardy srdcí po celém světě tóny, rytmem a symfonií Boží lásky.

V době, kdy neexistovaly tiskárny pro plakáty, Ježíš plakát tohoto Božího festivalu Ducha maluje svým učedníkům svými slovy před oči. Dnes by to vypadalo asi takto:

Termín: od Letnic až do konce věků

Místo: všude a ve všech lidských srdcích

Vstupné: již zapláceno, stačí přijít

Hlavní hvězda festivalu: Duch

Motto festivalu: „Radujte se a těšte, že po mně zahraje On – Duch pravdy“

Po stranách tohoto plakátu obrovským písmem dvě slova: Pokoj, Radost.

Takováto lákavá pozvánka na neděli plesání pro mě a pro tebe. Jenomže k tomuto všemu zazní od Ježíše jako součást této pozvánky jedna zvláštní věta, která je nám lidem mnohdy tak cizí: „Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí.“ A my si ihned pomyslíme: „No, my bychom i rádi, Pane, ale ono to někdy tak stěží jde. A navíc, Pane, ne vždy máme v srdci radost a pokoj. Mnohdy se třeseme, pokoj na tom tvém plakátku oblepíme trápeními a starostmi až tak, že jej ani není vidět. Jindy zase naše slzy úplně rozmažou a přemočí slovo radost na té tvé pozvánce. A ty pořád zveš na festival pokoje a radosti s hlavní hvězdou, Božím Duchem?“

Zveš nás i s rozechvělým srdcem a strachem zažít pokoj? To jde? Zveš nás i v slzách plesat a radovat se? Není to už moc?“

A Ježíš odpoví: „Není. Jen jsi nepochopil správně mou pozvánku. Zvu tě na festival Božího Ducha, k symfonii Boží lásky a naděje právě touto větou: ‚Ať se tvé srdce nechvěje a neděsí.‘ Je to pozvání. Přijď, naslouchej tónům naděje a lásky. V těch taktech, rytmu a melodii Božího Ducha – v jeho hudbě, která zarezonuje ve tvém srdci, je rukou nejlepšího skladatele a umělce na celém světě vepsáno devět věcí, které ti žádná jiná hudba nedá najednou všechny pohromadě: láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a mírnost. Už chápeš? Duch – ten nejlepší skladatel ze všech – takto zahraje, aby se tvé srdce nechvělo a neděsilo. Je to má touha a mé pozvání zároveň.“

Jeho hudba ve tvém srdci tě to naučí. Tóny symfonie Boží lásky a naděje ti to znovu připomenou. Načerpej síly a naděje a pojď si oddechnout. A vůbec nevadí, že se třeseš. Vůbec nevadí, že se bojíš. Vůbec nevadí, že pokoj a radost jsou překryty ve tvém srdci štítky s obavami, starostmi, problémy, nejistotou zdraví a zítřka.

Vždyť tolik mých svědků i v Písmu plakalo, naříkalo a tvrdě zápasilo. Vždy jsem stál při nich i s Duchem, jehož tóny posilovaly i je. On je i tehdy naučil. On jim i tehdy připomenul.

Třeba král Chizkija. Asi nejbližší každému, kdo to má v životě fakt těžké. Mocná Asyrská říše byla tehdy jako parní stroj. Válcovala vše, co se jí postavilo do cesty. Mladý král Chizkija byl po bezbožné a kruté vládě svého otce Achaze nadějí judského lidu. Reformátor, který se fakt snažil a učinil spoustu dobrých věcí. Jenomže před nedávnem padlo vysoce opevněné město Láchíš do rukou asyrského krále. Jeho armáda se valí na jih. Všechna opevněná města padají jak mouchy. Už zbývá pouze jediné město – Jeruzalém s pevností Ófel, v níž bydlí král Chizkija.

Chizkija je v tísnivé situaci a chytá se stébla. Pošle posly se zprávou o kapitulaci postupujícímu asyrskému vojsku. Kdo by to neudělal? Kolem 200 000 špičkových vojáků proti, ač bravurně opevněnému, ale přesto jedinému městu v horách – Jeruzalému? Chizkija tentokrát spoléhá na sebe a své umění diplomacie. Celý se třese a doufá, že to zabere. Cena je však nesmírně vysoká. Tuny stříbra a stovky kilogramů zlata. Aby to mladý král dokázal vůbec zaplatit, oškrábou i zlaté obložení ze dveří a sloupů Hospodinova chrámu.

Zabralo to. Je klid. Avšak jenom do doby, kdy mocný asyrský král znovu nezatouží úplně rozdrtit judské království. Tentokrát pošle 185 000 armádu s generálem, kancléřem a nejvyšším pohárníkem. Armáda se utáboří nedaleko hradeb Jeruzaléma. U vrchního rybníka a akvaduktu, který přiváděl vodu do města.

Vrchní číšník vezme dopisy od asyrského krále a začne je hlasitě číst směrem na hradby hebrejsky, aby jim rozuměl i ten poslední voják. Psychologická válka a výsměch v přímém přenosu. Cíl – zasít zmatek a strach. Chizkija se tak třese, že na hradby ani nevyjde. Místo toho pošle delegaci. Ta prosí z hradeb asyrského vrchního číšníka: „Proboha, čti to aspoň aramejsky, vždyť my vzdělaní ti rozumíme, nikoli hebrejsky.“ Každý se třese a bojí se zmatku a slov. „Na koho teď spoléháš, Chizkijo? Kdo tě teď zachrání? Nikdo dosud neobstál před mým pádem. Jsi naprosto sám. Jediné město. Boj nemá cenu. Klidně ti dám dva tisíce koní, jestli k nim seženeš jezdce.“

Chizkija je naprosto sám a zdrcený. Odhodí královské roucho, obleče si žíněný šat. A nyní přichází pozvánka. Bůh vylepí plakát na festival svého Ducha. „Uvedu na asyrského krále svého Ducha, uslyší zprávu a vrátí se do své země.“ Tady má Chizkija pozvánku na festival Božího Ducha, který slibuje, že navrátí radost a pokoj, když On sám bude čelit tehdy nejmocnějšímu králi na zemi. Chizkija v tuto chvíli pochopí, co doopravdy znamená jeho jméno: „Chizki-Jahve“ – „Hospodin je můj posilou“. Posílen tím, že Boží Duch zasáhne a přinavrátí lidu pokoj a radost, vezme do rukou dopisy od asyrského krále. A jde. Kam? Tam, kde dennodenně Boží Duch hraje svůj koncert a kde se dá jeho symfonie krásně cítit a slyšet – do chrámu. Tam, posílen Bohem a povzbuzen silou Božího Ducha, udělá cosi krásného: padne na kolena a dopisy svých nepřátel rozprostře na zem před Boha.

To je jedna z nejkrásnějších scén přijetí pozvání na ten festival Božího Ducha v celé Bibli. Rozprostřít dopisy s tím, co nás ničí, obírá o radost a bere pokoj, před Boha na zem. Zde, v chrámu, kam nás na festival Ducha – toho nejlepšího skladatele života, přítomnosti i budoucnosti – zve Ježíš každou neděli. Zcela zdarma, aby mohl přijít i takový chudák, jako jsem já, aby se ani mé srdce nechvělo a neděsilo, když jej Duch Boží svojí hudbou rozezvučí tak, jako tehdy dávno srdce zdrceného Chizkijáše.

Je dobré, žes přišel i dnes. Do chrámu jako Chizkija. On na zem před Boha v chrámu rozprostřel dopisy svých nepřátel, zůstal chvíli ticho a pak jen zvolal: „Nyní slyš, nyní viz, Hospodine.“ Od Chizkijovy modlitby uběhlo již 28 století. I my dnes před Boha smíme v chrámu rozprostřít výsledky vyšetření, úřední obálky, e-maily, zprávy z telefonu a věci, které nás děsí. Lidské srdce zůstalo stejné. Změnil se jen papír, na němž smí každý z nás dnes i zítra zde v chrámu rozprostřít dopisy svých nepřátel.

A nechat Božího Ducha hrát svůj part, který duši pozvedá k pokoji a k radosti i tehdy, když je zdrcena a třese se.

Když hraje do srdce Boží Duch, věř mi, dějí se krásné věci:

Někdy člověk prosí o změnu situace — a místo toho objeví sílu, kterou předtím neměl.
Někdy prosí o odstranění bolesti — a místo toho pozná, že v bolesti není sám.
Někdy tluče na zavřené dveře — a zjistí, že za nimi není prázdno.

Děkuji Bohu, žes i dnes spolu se mnou přijal Ježíšovo pozvání sem – na festival Božího Ducha, kde se tohle všechno děje.